

| 14 |

תשפ"ז

"המטרה שלי" אמר יאיר, ידיו משולבות מאחורי גבו, "היא לא שתיראו כמו לוחמים – אלא שתהיו לוחמים. אתם לא רצים כדי להזיע או לשפר זמנים. אתם רצים כדי להישאר בחיים. ככה זה בשטח, ככה זה בחיים האמיתיים".

הם היו ביום נוסף של אימונים מגוונים. את כל המידע שרכש בעשרים שנותיו ביחידות השונות, דחס לתוך עשרים ימים. בעזרתו של מוטי קליגר הצליח יאיר לבנות לוח זמנים צפוף והדוק, על פיו התקדמו

ועל פיו גם עצרו לנוח מפעם לפעם. היום השלושה עשר לאימונים, כלל גם חיזוק הכושר הגופני וגם המון ידע תיאורטי, לצד חיזוק היכולות האישיות של כל אחד מהסוכנים.

כעת הצביע יאיר על סט משקולות ומוטות ברזל שהיו מונחים בפינה, לצד כמה גלגלי משאית גדולים. "מוטי, בוא תראה לי אם כבר יש לך כוח בסיסי, אחרי כל מה שעברנו בשבועיים האחרונים".

מוטי הרים את אחת המשקולות, נאבק בה בעמידה מקרטעת. יאיר עצר אותו באחת. "תניח את זה. אתה לא מרים משקולת – אתה מרים את עצמך. יציבות מתחילה ברגליים. קדימה, תעשה זה את כמו שצריך".

הוא עקב אחריהם מרימים את המשקולות, נהנה לראות את השיפור העצום שחל בשלושתם. על נהוראי ידע מראש שאפשר לסמוך, כמי שיעשה את ההוראות שלו כמו שצריך. מוטי גם הוא היה ממושמע מספיק כדי למלא את הפקודות וממילא להגיע לתוצאות משביעות רצון. רק לגבי גדי הוא חשש. אך אפילו האברך החסידי, שהקפיד להגיע עם חליפה לכל מפגש שלהם ומעולם לא חשב להותיר אותה ברכב למרות שהיא נתלתה מיד כשנכנס לאימון, השלים את המשימות שנתן לו באופן מושלם.

"עכשיו תעברו לתנוחה של שכיבות סמיכה", הורה להם בסיום הרמת המשקולות.

שלושתם השתרעו על הרצפה.

"תתחילו להתאמן" פקד עליהם. "אל תעצרו עד שאני אומר".

הם התחילו לרדת ולעלות. אחרי עשר חזרות מוטי נשנק, וגדי הפסיק לשנייה כדי לשפשף את כפות הידיים.

"מה זה עשר?" יאיר חייך חיוך קר. "אתם פה בשביל להגן על עם

ישראל, לא בשביל לעשות חימום. קדימה, חמש שכיבות סמיכה נוספות, והפעם בקצב שלי". הוא התחיל לספור לאט, עוקב אחרי התנועות שלהם. "ירדת מהר מדי, נהוראי. תרגיש את הגוף. שריר בונה את עצמו מהכאב, לא מהמהירות".

גדי כבר רעד בכל הגוף. "אין סיכוי שאני מצליח", הוא נאנח, מנסה לייצב את עצמו.

"אז לא תצליח. ובקרב הראשון, מי שיצליח יהיה האויב שיעמוד מולך".

"חס ושלום".

אחרי מאמץ נוסף סיימו כולם את המטלות שהפיל עליהם. שלושתם נעמדו, מתנשמים בכבדות. יאיר לא התכוון עדיין לוותר להם. רק אם יביא אותם לקצה, וידחוף אותם קצת מעבר אליו, הם יוכלו להגיע להישגים כלשהם, כאלה שיכשירו אותם להיות לוחמים של ממש.

"עכשיו ריצה במקום, כשהידיים למעלה".

אחרי דקה שאל מוטי: "כמה זמן?"

"עד שתיפלו", ענה יאיר.

כשעצרו לבסוף, זיעה ניגרה על פניהם. יאיר ניגש אליהם שוב, קרוב מספיק כדי להרגיש את הדופק שלהם. "כושר זה לא רק לרוץ מהר, ולא רק להרים משקולות. זה היכולת שלכם לעשות הכל – ולהמשיך אחר כך כאילו לא קרה כלום", שטח בפניהם את משנתו. "בחיים האמיתיים אין הנחות למסכנים. בשטח אתם נלחמים, ואז ממשיכים להילחם".

הוא עשה הפסקה, מביט בהם. "אוקיי, שיעורי בית למחר", הוסיף ואמר. "מחר בבוקר – כל אחד מכם רץ חמישה קילומטרים עם תיק מלא. את התיק אתם מכינים בעצמכם – עשרה קילו לפחות. תמצאו לכם את

הזמן הנכון לכם, אבל תקפידו לעשות את זה, גם אם אני לא עומד לכם על הראש".

"אין שום בעיה", אמר נהוראי. הוא היחיד שנראה נהנה מסדרת האימונים, ויאיר העניק לו על כך בליבו ציון לשבח. שני האחרים רק הנהנו לאות כי הבינו את ההוראה וישתדלו לבצע אותה.

"עכשיו נעבור לחלק המסובך יותר", הפתיע אותם יאיר. "בואו ניכנס פנימה למפקדה שלנו. למעשה", הוא הצביע על מוטי ונהוראי, "אתם, שניכם, לא קשורים כל כך לעסק. אני צריך אותך, גדי. אני רוצה לבחון אותך בשטח, בזמן אמת, לראות איך אתה עובד עם המחשב. אבל מי שרוצה להישאר – מוזמן בהחלט. אני מאמין בעבודת צוות מלאה, גם כשהתחומים פחות מוכרים".

הם נכנסו פנימה, אל הסלון שהפך למפקדה. יאיר נעמד מאחורי גדי, מביט במסך המחשב שמולו. המסך היה עמוס בקווים דקים של קוד ושלל חלונות מהבהבים, שנראו כמו בלגן מוחלט עבור אלו שאינם בקיאים בנושא. יאיר הכין מראש את החומר שרצה להראות וללמד את גדי, סולל בפניו את הדרך, אך מבקש ללמוד על שיטות הפעולה שלו.

עבור גדי הקודים היו הגיוניים לחלוטין. הוא הקליד כמה שורות חדשות וסידר את הנתונים באופן הנכון, מחזיר למקום את הבלגן שיאיר עשה. "מה אני צריך לעשות?" שאל, לא מתוך תהיה אלא ממקום של ביטחון ועוצמה.

יאיר הבחין בכך והיה מרוצה. למרות שזו הייתה הפעם הראשונה שהוא באמת ראה את גדי בפעולה, היה לו ברור שהבחור יודע בדיוק מה הוא עושה. "בוא נתחיל מהבסיס". יאיר לקח כיסא נוסף והתיישב לצידו. מוטי ונהוראי התיישבו במרחק מה. "מה הדבר הראשון שאתה עושה כשאתה מנסה לחדור למערכת נתונים מאובטחת?"

גדי עצר לשנייה, שוקל את התשובה, ואז ענה: "בודק את רמת האבטחה. מנסה להבין איזה סוג של חומה דיגיטלית אני עומד לפרוץ".

"יפה. ומה השלב הבא?"

"מחפש חולשות. אם אני מוצא עדכון תוכנה ישן או פתח שאף אחד לא סגר, אני נכנס דרכו".

"ואם אין חולשות ברורות?"

"אני מייצר כאלה", אמר גדי בחיוך קטן.

יאיר חייך חזרה, אבל העיניים שלו נשארו ממוקדות על המסך. "קדימה. תראה לי מה אתה יכול לעשות. בוא נראה אם אתה באמת טוב כמו שאומרים עליך. הכנסתי אותך לתוך מערכת תקשורת של אחד מארגוני הטרור הפחות ידועים שיש לנו כאן במדינה הקטנה שלנו. ארגון בשם 'אל-אֶרֶד'. הדעה הרווחת היא שהארגון הזה הפסיק להתקיים מתישהו בשנת 1965, אבל האמת היא שהוא חי ונושם ולפעמים גם בועט. בקיצור, אני רוצה לראות אותך שולף לי מתוך המערכת חומרים מעניינים".

גדי הנהן, ועיניו חזרו למסך. יאיר נשאר לשבת לצידו בידיים שלובות, לא מפריע. הוא ראה איך גדי מקפץ בין חלונות, עוקף חסימות וחותר דרך שדות קוד שנראו כמו בליל בלתי קריא.

"ידועים או לא, הם מחזיקים רשת חזקה", מלמל גדי לעצמו תוך כדי עבודה מהירה.

"לא באמת חשבת שזה יהיה קל", אמר לו יאיר. "עד כמה שהארגון הזה קטן, הוא עוטף את עצמו בשכבות הגנה עבות וקשיחות. אגלה לך סוד: אני עצמי לא הצלחתי לחדור למערכת שלו עד היום. למרות שניסיתי יותר מפעמיים".

גדי התרכזו לכמה שניות ואז התרווח על הכיסא. "אז היום זו תהיה הפעם הראשונה", אמר בחיוך מנצח. "בבקשה, כל מערכת התקשורת הפנימית של הארגון הזה, איך אמרת שקוראים לו? 'אל-ארד'? הכל פתוח לפניך".

"וואו! איך עשית את זה?" יאיר התפעל באמת ובתמים.

גדי משך בכתפיו בהצטנעות אך עיניו קרנו. "הם משתמשים בתוכנה מיוחדת לתכתובות ביניהם, וזה בדיוק מה שהפיל אותם. כי ברגע שעקפתי את ההגנה של התוכנה הזאת דרך סוס טרויאני ששתלתי בדלת האחורית שלה, הם היו מוכרחים לעבור דרכו ואז נכנסתי פנימה".

"כמה פשוט – ככה גאוני", החמיא לו יאיר.

"אתם מדברים בעברית? כי אני פשוט לא מבין כלום", העיר נהוראי בגיחוך.

"חכה רגע". יאיר נעשה רציני לפתע. "גדי, אתה עלית כאן על משהו אפילו בלי לדעת. אתה רואה את ההודעה הזאת שנשלחה לפני ארבעים ושתיים דקות? היא בערבית, אז אתה כנראה לא מבין מה כתוב בה. אבל –

"אני מבין ערבית", קרא נהוראי וגם פניו נעשו קודרות. "ואתה צודק, יאיר. אם אנחנו חושבים על אותו דבר – אז ההודעה הזאת היא אחד הדברים המפחידים שקרו לי בימי חיי".

"מה כתוב בה?" נלחץ מוטי.

"כן, אל תמתחו אותנו", הוסיף גדי. "מספיק הגוף שלנו מתוח מהכושר שעשינו".

יאיר החווה בידו לעבר נהוראי, מסמן לו שיקריא עבור כולם.

נהוראי קרא באיטיות. "יש לנו את השמות שלהם. כל היחידה.

שלושה גברים, ועוד אחד שהוא המפקד. אנחנו נפגע בהם לפני שהם יפגעו בנו". הוא לקח נשימה. "כולם מבינים על מי מדובר, נכון? לא צריך להסביר יותר מדי".

יאיר רכן לעבר המסך. "תלחץ בבקשה על ההודעה", ביקש מגדי. "אני רואה שיש כאן קובץ מצורף".

"זה לא קובץ, אלא קבצים", תיקן אותו גדי כשפתח את המייל במהירות, עיניו מתמקדות בתמונות שצורפו אליו.

יאיר צמצם את עיניו. כשראה מה מכילים אותם קבצים, נפער פיו בתדהמה. מה שמצא שם לא הותיר לו מקום לספק. זו הייתה תמונה של גדי, מוטי ונהוראי – עומדים יחד. עברו כמה שניות בהן ניסה להבין מהו המקום בו צולמה התמונה. ההלם שהכה בו מנע ממנו לחשוב בצלילות.

מוטי קליגר היה הראשון לזהות. "זה ליד הבית של הרב אליעזר שטיינבוך", אמר, פניו מביעות יראת כבוד מהזכרת שמו של גאון ישראל ובעל המופת, אשר כלל ישראל מכל החוגים והעדות שיחרו לפתחו.

"זה מאתמול!" לחץ נשמע בקולו של נהוראי. אפילו הוא איבד לרגע את הביטחון.

כעת נזכר יאיר בפגישה שלהם עם הרב שטיינבוך, למעונו עלו כדי לקבל את ברכת הדרך להצלחה במעשי ידיהם. "אתם נכנסתם אליו לפני", שחזר את האירוע. "מישהו עמד שם וצילם אתכם, אבל אותי הוא לא ראה כנראה".

התמונות היו ברורות, מדויקות, כאילו היו חלק ממסמך מודיעיני. יאיר בחן עתה את פניהם של הסוכנים שלו. כולם היו מבולבלים. 'איך מישהו הצליח להשיג תמונות כאלה? איך האויב הצליח להתקרב אלינו כל כך מבלי ששמנו לב?' המחשבות נצבעו בגוון מאשים במקצת. הם עשו טעות חמורה בתחילת הדרך – להיחשף.

"מי לדעתכם צילם את התמונה?" שאל נהוראי.

"הייתי אומר שזה מישהו מבפנים", ניתח מוטי. ניתן היה להבחין שגלגלי מוחו נעים במהירות. "מישהו שידע על הפגישה של הרב שטיינבוך עם חברי היחידה המתגבשת – קרי: אנחנו – ורק המתין לנו שם במקום מוסתר. תסתכלו טוב בתמונה הזאת", הצביע על תמונה בה נראו שלושת הסוכנים מסתודדים בפתח הבניין. "היא צולמה מגובה אדם ממוצע ובמצלמה סטנדרטית. כלומר, לא מדובר כאן על התארגנות של מקצוען עם ציוד ריגול. לעניות דעתי, זה ההסבר: אחד מבאי הבית של הרב צילם אותנו".

"ושלח את הצילומים לארגון טרור מסוכן, שעכשיו יתחקה על עקבותינו", הוסיף יאיר בספקנות. "אני לא קונה את התיאוריה הזאת. לא נראה לי סביר שמישהו משלנו יעשה דבר כזה".

אף אחד לא ניסה לחלוק על דעתו, ויאיר המשיך להתוות את דרך הפעולה. "גדי, אנחנו נשלב כוחות וננסה להבין מאיפה המידע הזה הגיע לארגון 'אל-ארד'. אתה תחפש את המקור של ההודעה, ואני אנסה להבין מה עוד הם יודעים עלינו".

הוא תפס כיסא נוסף בעמדת המחשב שליד גדי, והצביע על הכיסא השלישי. "מוטי, בוא שב גם אתה. תעבור על התמונות שגדי מצא, תנסה לנתח אותן ולהפיק מהן כמה מידע שאתה רק יכול. סומך עליך שתמצא משהו שיעזור לנו".

מוטי ציית בשתיקה. גדי שיתף את הפרצה עם המחשב של יאיר, ושניהם יחד התאמצו לחקור את ההודעה בצורה יסודית יותר. הם חיפשו אחרי סימנים, עקבו אחרי שורות הקוד, בחנו את כתובת המייל ומאפייניה. כל פרט היה חשוב עכשיו, כל שורה בתגובה חייבת להיות נכונה. הם לא יכלו להרשות לעצמם שום שגיאה.

אחרי שלוש דקות של עבודת נמלים, נשבר השקט. "מצאתי את המייל המקורי, ממנו הגיעו התמונות", הודיע גדי והקלה בקולו, כאילו היה ברור לו שימצא וזה היה רק עניין של זמן. "מישהו בשם יהודה רייזמן – או לפחות זה השם שמופיע כאן – הוא זה ששלח את ההודעה לארגון הטרור הזה".

"שאפו!" הגיב יאיר בשמחה.

גדי קימט את מצחו לפתע. "אתה רואה את זה?" הסב את תשומת ליבו של יאיר. "הכתובת הזאת לא מאובטחת בכלל. איך זה יכול להיות?"

יאיר הביט בתשומת לב במידע שנחשף. זה היה מוזר. מי ששלח את התמונות הללו היה חייב להבין את הכללים הבסיסיים של אבטחת מידע. 'אם כמו שחשבת המרגל מתמחה בעבודת סייבר, הוא היה יודע ששליחת תמונות כה רגישות מחייבת לפחות הצפנה או אמצעי הגנה בסיסיים'. והמייל הזה לא היה מאובטח. לא הייתה לו סיסמה כפולה או אימות דו-שלבי, לא היו שום חומות אש, שום דבר. כלום. כאילו מישהו עשה עבודה רשלנית במכוון.

"זה לא הגיוני", אמר גם גדי. "לא יכול להיות שהמרגל לא עשה עבודה מקצועית. לא יכול להיות שהוא שלח את זה בצורה כזו. זה לא מסתדר".

יאיר הנהן בהסכמה ונתן במוטי מבט מלא משמעות. "אחד מהשתיים: או שהמרגל השקיע הרבה בבניית דמות אמינה והוא מסתובב בינינו", אמר. "או שהוא פרץ למייל של רייזמן הזה ושלח משם את התמונות שלנו".

הם המשיכו לחקור, מתקדמים בזהירות. כעת, כשהיה להם קצה חוט, הם עברו לפרוץ את המייל, חוששים מהמידע שיגלו בו. גדי בעיקר היה זה שהתמקד בחיפושים, מנתח את המידע במהירות, עד שגילה את

הכתובת הפיזית של רייזמן. עכשיו, כל מה שצריך היה לעשות זה לצאת לדרך.

"יאיר, טוב שבחנת אותי בדיוק בנקודה הזאת", ניסה גדי להעלות את מצב הרוח. "ככה הייתי יכול עכשיו לפרוץ אליו למייל במהירות שיא. תאר לך שהיית מחליט לבדוק אם אני יודע לבנות סתם תוכנה בשפת ג'אווה. היינו נתקעים כאן שעות".

"להזכירך, גם בפעם הראשונה היית מהיר באופן מרשים".

יאיר קם ממקומו וניגש לכספת, הנשקיה הקטנה שלו. הוא חילק אקדחים לכולם במבט רציני. "לא תמיד הדברים הם כמו שהם נראים", הסביר. "אי אפשר לדעת מה מחכה לנו בכתובת שמצאנו. אבל עכשיו לפחות אנחנו יודעים לאן ללכת".

יאיר הרגיש את הלחץ עולה, אבל גם את תחושת הביטחון והאדרנלין. המלחמה לא נגמרה – היא רק החלה. והוא, כנראה, חי ממלחמות.